

KORUYUCULAR (4)

(...dünden devam)

Hastalığın bulaşmayacağını bildiren rivâyetin değerini gördük. Aynı şekilde afsun yapmadan, yarayı ateşle dağlamaktan söz eden hadîsler de var ama bunların yanında Peygamber'in:

"Ümmeti içinde yetmiş bin kişinin, hesapsız cennete gireceğini, onların: şûm tutmayan, dağ vurmayan, afsun yapmayan ve yalnız Allah'a tevekkül eden kimseler olduğunu" (Buhârî, Tıb: 42),
"Dağ vuran, afsun yaptıran tevekkülden uzak olmuştur."
(Tirmizî, Tıb: 14) dediğini anlatan hadîsler de vardır.

İmrân ibn Husayn: *"Allah'ın Elçisi (s.a.v.) dağlamaktan menetti. Hastalandık, dağlandık. Ne iflâh olduk ne şifâ bulduk!"*
(Tirmizî, Tıb: 10) demiştir.

"Muska asan ona bırakılır (Allah ondan elini çeker)." (Tirmizî, Tıb: 24)

Afsunu tavsiye eden hadîsler yanında bir de bu hadîslere bakılırsa bilim dışı rivâyetlerin, Peygamber'e yakıştırıldığı, gerçekte bunların, Peygamber'in sözü olmadığı anlaşılır. Peygamber (s.a.v.)'in: *"Hastacı, yani hasta develeri olan (onları), sağlam develerin yanına götürmesin!"* (Buhârî, Tıb: 53) demesi, hastalığın bulaştığını bildiğini ve sirâyeti önlemek için, biraz önce kaydettiğimiz vebâ hadîsi gibi sözleriyle tedbir aldığını göstermiyor mu?

Gerçek şu ki Peygamber (s.a.v.) arkadaşlarına tedâvî olmalarını öğütlüyordu. Her hastalığın bir ilâcının bulunduğunu belirten sözleriyle de insanları tedâvî çarelerini araştırmaya yöneltiyordu. Kendisinin zamanında erkeklerin yanında kadınlar da tedâvî ile meşgul oluyorlardı. Hattâ savaşlarda doktorluk işini daha çok kadınlar üstlenmişti. Rubeyyi' binti Mu'âz binti Afrâ der ki:

"Biz, Peygamber (s.a.v.) ile birlikte savaşlara"

*katılırdık. Askerlere su taşırdık, hizmet ederdik. Ölü ve yaralıları
Medîne
'ye naklederdik.”*
(Buhârî, Tıb: 2)

Rufeyde veya Refîde isimli bir hanım sahâbiyye, Medîne’de, Peygamber Mescidinin yanında kurulan bir çadırda hastaları tedâvî ederdi. İslâm’da bu hanım, ilk doktor olarak bilinmektedir.

Peygamber (s.a.v.), tedâvî yanında hastalara moral verilmesini de öğütlemiştir: *“Hastayı sormaya gittiğiniz zaman onu yaşamağa teşvik ediniz, rahatlatıcı, tesellî edici sözler söyleyiniz. Çünkü bu, kaderi değiştirmez ama hastanın moralini düzeltir.”*
(Tirmizî, Tıb: 35; Feydu’l-Kadîr: 1/340)

(devamı yarın..)